

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra BILEAM OG HANS ÆSEL

Citation: Aakjær, Jeppe: "Digte 1885-1908. - 1918", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1885-1908. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 60. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer01val-shoot-idm139725300024960/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1885-1908. - 1918

Den gamle tav, hans Sølv mod Jorden klirred;
Profeten rømmede sig lidt forvirret:
„Hvad her er Ret jeg skal faa aabenbaret;
bliv her i Nat, min Gud skal give Svaret.“

Alt kolde Nattepusk i Ørknens vandre
og Pinjens Kogler slaar imod hverandre,
Vildsæslet hviled alt den rappe Hov.
Teltsnoren raslede, Profeten sov,
mens Maanelysen over Tæppet faldt.
Da stod i Teltets Dør en høj Gestalt,
Profeten vaagned pludselig og gøs,
det var som Blodet i hans Aarer frøs,
thi Skikkelsen i Døren steg og steg,
Profeten hvisked skjælvende og bleg:
„Hvad vil du, Gud? Tag bort de strænge Blikke“.
En Tordenrøst: „Vogt dig, forband dem ikke!“
Og atter suser Ørknens kolde Vind,
og atter slumrede Profeten ind.
Saasnart de Ældste vaagnede ved Dag
de sendtes bort med uforrettet Sag.
Kong Balak jamrede med Graad og Klage,
der de kom uden Bileam tilbage.
Med større Sække sendte han igjen
de magre Oldinge til Pethor hen,
og atter blev vor Bileam charmeret
og af de store Sækkes Sølv duperet,
og atter blev han træt haardt af Gud,
men op ad Dagen kom der Kontrabud,
Gud vilde ikke mer hans Rejse dadle.
— Da lod Profeten skyndsomst Æslet sadle
og Moabs Gamlinger i Haab forlod ham,
men brat optændtes Herrens Vrede mod ham!

Det var en underdejlilig Morgenstund,
man kunde se helt ned til Flodens Bund,
og Duggen laa endnu paa Markens Lilje;
Profeten sang, og Æslet lod hans Vilje
og travede, hvad Æsel trave kan,
med rejste Øren imod Moabs Land.
De naaede en Hulvej kold og dyb;
paa Bunden gik der tykt med alskens Kryb,

en Pinjeskov paa Skrænten stejl og brat
indhyllet med sin Skygge alt i Nat.
Kun Fod for Fod Profeten kunde ride,
med eet sprang Æslet med et Ryk til Side,
thi foran begge, midt i Æslets Vej —
for Dyret synlig for Profeten ej —
der hvor Giftliljen snor sin blege Stængel,
der stod med Sværd i Hænde Herrens Engel.

Profeten rasende ved Æslets Spring,
lod Svøben suse ned i rappe Sving,
og Æslet sprang omkring fra Væg til Væg,
saa Stenen skræbede Profetens Læg;
det gøs for Sværdet og for Englens Blik,
der gjennembored det som Lansestik;
det syntes Æslet bindegalt det hele,
Fortvivlelsen og Skrækken gav det Mæle,
og sandelig, vor Æsel holdt en Tale,
der glimtvis strejffed det originale.
Af Svøben pint den raabte: „Men for Fanden,
er Guds Profet da gaaet fra Forstanden!
Ser du da ikke der den lange Bengel
— thi hvad ved jeg, maaske en Herrens Engel —
med Flammesværdet og med Flammesjæt
og sorte Lokker over Silketøj;
han kløver sikkert baade dig og mig,
ifald vi gjør et Skridt ad denne Vej — —“

Med drøje Ord udskammed Æslet Præsten,
men selv du maa hos Moses læse Resten.

De gamle Fabler er slet ej saa gale,
thi alle har vi jo hørt Æsler tale.

Jehjerg ^{80/7} 1897.